

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת וַיֵּשֶׁב

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ו' - חלק י"ח

קונטרס 168

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תשכח מהם לעולם, ולזה אמר **"אשר אנכי מצוך היום"** דהינו שיכא בכל יום ויום, ולפיכך צריך אתה להתחזק ולהתאמץ בידעיתה... גם עכשיו הכל תלוי בידי אדם שיוכל להתקדש ולהטהר, עד שיהיה ראוי לקבל מעשה מרכבה, וזהו שמסיים **"כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו"** דהכל תלוי בך, דכשתתקדש בלבבך ובפיך, יכול אתה לעשות הכל ולידע דברי קבלה. עד כאן לשון קדשו.

והגאון מוה"ר רבי חיים מוואלאזין זיע"א הביא בספרו "נפש החיים" (שער ד' פרק ט"ז) - את **דברי אליהו הנביא** זכור לטוב בתנא דבי אליהו (רבא פרק ד'): **וז"ל: וכן כל חכם וחכם מישראל שיש בו דברי תורה לאמיתו, ומתאנח על כבודו של הקדוש ברוך הוא, ועל כבודן של ישראל כל ימיו, ומחמד ומתאוה ומצפה על כבוד ירושלים, ועל בית המקדש, ועל הישועה שתצמיח בקרוב, ועל כינוס גלויות - מיד שורה רוח הקודש בקרבו שנאמר (ישעיהו ס"ג י"א): "וַיִּזְכֹּר יְמֵי עוֹלָם מַנְּשָׂה עַמּוֹ אֲיֵה הַמַּעֲלָם מִיָּמִים אֵת רֹעֵי צִאֲנוֹ אֲיֵה הַשָּׁם בְּקִרְבּוֹ אֵת רוּחַ קְדָשׁוֹ", מכאן אמרו כל תלמיד חכם שעוסק בתורה בכל יום תמיד בשביל להרבות כבוד שמים אינו צריך לא חרב ולא חנית ולא כל דבר שיהיה לו שומר אלא הקב"ה משמרו בעצמו ומלאכי השרת עומדים סביב לו וחרב ביד כולם ומשמרין אותו שנאמר (תהילים פרק קמט ו') "רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִירוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִּיּוֹת בְּיָדָם". ועוד הביא ב"נפש החיים" (פרק י"ז) את דברי חז"ל במשלי רבתא על הפסוק: (משלי פרק ב' א') **"בְּנִי אִם תִּקַּח אֲמָרִי וּמִצּוֹתַי תִּצְפֹּן",** אמר הקב"ה לישראל על הר סיני, **אם זכיתם להצפין ולקבל תורתי ולעשותה, אני מציל אתכם משלש פורעניות. ממלחמת גוג ומגוג, מחבלו של משיח, מדינה של גיהנם, ומצותי תצפן אתך, אם זכיתם להצפין תורתי, אני משביע אתכם מטוב הצפון לעתיד לבא שנאמר (תהילים פרק לא כ) "מִה רַב טוֹבָךְ אֲנֹשׁר צִפְנָת לִירְאֶיךָ פִּעֲלָת לַחֲסִים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם",** עכ"ל. ויש להמליץ על**

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זה דאם לומד תורה המוצפנת שהיא תורת הסוד, וגם היא נשמת התורה^{יד} ופנימיותה, ובה נבחן אם תורתנו לשמה, כדברי הקדוש רבי חיים וויטאל זי"ע בהקדמה לעץ חיים (עיין אור הזוהר), אז ניצל ומוגן משלש פורעניות, ועוד זוכה לכל ההבטחות הטובות.

מכל האמור לעיל לא נשאר שום טענה או תירוץ, וכל היהודים לומדים זוהר הקדוש בשמחה לשמה ומחישים את הגאולה.

בסייעתא דשמיא זכינו להוציא לאור את - הזוהר היומי מחולק ל-354 יום, יום לשנה, והתיקוני זוהר – יומי. כן יצא לאור בקרוב זוהר חוק לישראל המבואר - ובסייעתא דשמיא כל הזוהר הקדוש בביאור

יד. דע דבכל מקום שלומד תורת הרשב"י, הרי הוא כאילו נמצא אצל ציונו הקדוש, והעולים הזוכים להשתטח באתרא קדישא מירון, בודאי שחובה קדושה ללמוד את תורת הרשב"י אצל ציונו יותר מכל לימוד אחר, ובזה מתקשר לנשמת הרשב"י, ועל ידי כן תפלתו עושה רושם, וכמו שאמר דוד המע"ה אגורה באהלך עולמים... ובבודאי יכיר לו הרשב"י טובה על כך. (ועין מאורות הזוהר פ"ו). - ובפרט ביום ל"ג בעומר שהוא יום הלולא דיליה, וכידוע שביום פטירתו גילה ה"אדרא זוטא" ודבר בעתו מה טוב.

וספר הרב הצדיק המקובל הר"ר בניהו שמואל שליט"א (ראש ישיבת נהר שלום) מפי מו"ר ועט"ר זקן המקבלים המקובל האלקי כמהר"ר יצחק בדורי זללה"ה ששמע מפי המקובל האלקי ח"ר סלמאן אליהו זצ"ל שהיה קורא כל ה"אדרא רבא" בכל שבת קודש, ושאל אותו מפני מה עושה כן והשיב לו שכל "עץ חיים" לרבנו האריז"ל מקורו ב"אדרא רבא" וברגע שאני קורא ה"אדרא רבא" הוא כמו שאני חוזר על כל הספר הנורא "עץ חיים" לרבנו האריז"ל, זיע"א.

וכן ידוע מה שתקן הרי"ח הטוב זיע"א ליארצייט או לתקוני הנפש והגוף, אשר בהרבה מקומות תקן לאמר או "אדרא רבא" או "אדרא זוטא" להתם כל פשע, ולהמשיך השפע העליון. - ובפרט לזכות לקבלת התורה בחג השבועות שאז מתנוצץ הארת "האור כי טוב" הגנוז בתורה, על ידי הרשב"י הקדוש שנקרא "בוצינא קדישא", ובלימוד "האדרא רבא" ישפיע על הלומדים אור עליון מזיהרא עילאה (בני יששכר מערכת ל"ג בעומר אות ב'). ובכל עת שיעסקו בזה ובאדרות הקדושים תאיר נשמת התורה עליהם.

מה בתיב, ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. ולא שמע אליה - משום שהיא חס על העולם. לשכב אצלה, מהו לשכב אצלה? כדי לקחת שלטון לשלט על העולם, והשלטון לא שולט עד שנתנת לו רשות.

דבר אחר לשכב אצלה - כמו שנאמר (ויקרא טו) ולאיש אשר ישכב עם טמאה. להיות עמה - לתת לה גדלות וברכות וסיוע, שאלמלא היה לה סיוע מלמעלה, לא נשאר בעולם אפלו אחר, אבל משום שהקדוש ברוך הוא חס על העולם, נשאר העולם בקיומו.

רבי אבא אמר, הכל הוא דרך אחת, אבל יצר הרע הוא שהולך ומפתה את בני האדם כדי להסוות את דרכיהם ולהדבק בהם בכל יום ויום, ובכל עין ועין. מטעה את האדם מדרך האמת כדי לדחותו מדרך החיים, למשוך אותו לגיהנם.

אשריו מי שעושה ושומר [אשרי מי שעושה, שומר] דרכיו ושבייליו כדי שלא ידבק בו, הינו מה שכתוב ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה, כמו [במה] שהיא אומרת לו בכל יום. שהרי רוח הטמאה, יצר הרע, מפתה את האדם בכל יום לשכב אצלה, בתוך הגיהנם, ולהדון שם, להיות עמה.

בא ראה, כשאדם נדבק לאותו הצד, נמשך אחריה, ונטמא עמה בעולם הזה ונטמא עמה בעולם האחר. בא ראה, צד הטמאה הזה הוא מגול, הוא מלכלך, ככתוב (ישעיה ל) צא תאמר לו, צוה ממש, ובו נדון מי שפסטה

(ישעיה ל)

מה בתיב, ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. ולא שמע אליה, בגין דאיהו חייס על עלמא. לשכב אצלה, מהו לשכב אצלה. בגין לנסבא שלטנו, לשלטא על עלמא, ושלטנו לא שלטא, עד דאתיהיב ליה רשו.

דבר אחר לשכב אצלה, במה דאת אמר, (ויקרא טו) ולאיש אשר ישכב עם טמאה.

להיות עמה למיהב לה רבו וברכאן וסייעתא. דאלמלא סיועא הוה לה מלעילא, לא אשתאר בעלמא אפילו חד. אבל בגין דקודשא בריך הוא חייס על עלמא, אשתאר עלמא בקיומיה.

רבי אבא אמר, כלא איהו ארחא חדא, אבל יצר הרע הוא דקא אזיל ומפתי לון לבני נשא, בגין לאסטאה ארחייהו ולא תדבקא בהו, בכל יומא ויומא, ובכל עידן ועידן. סטי ליה לבר נש מארחא דקשוט, בגין לדחייא ליה מארחא דחיי, לאמשכא ליה לגיהנם.

וכאח איהו מאן דעביד ונטיר (נ"א) וכאח מא עביר, ארחוי ושביילוי, בגין דלא יתדבק ביה. הינו דכתיב ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה, במה (נ"א) דאיהי אמרת ליה בכל יומא. דהא רוח מסאבא, יצר הרע, איהו מפתי ליה לבר נש, בכל יומא, לשכב אצלה, גו גיהנם, ולא תדנא תמן, להיות עמה.

הא חזי, כד בר נש אתדבק בההוא סטרא, אתמשך אבתרה, ואסתאב עמה בהאי עלמא, ואסתאב עמה בעלמא אחרא. תא חזי, האי סטרא מסאבא, מנוולא איהו, לכלוכא איהו, כדכתיב, (ישעיה ל)

דרכו מהתורה, ובו נדונים אותם
הרשעים של העולם שאין להם
אמונה בקדוש-ברוך-הוא.

מה פתוב? ויהי כהיום הזה ויבא
הביתה לעשות מלאכתו ואין איש
מאנשי הבית שם בבית. ויהי
כהיום הזה - היום שיצור הרע
שולט בעולם ויורד להשטין לבני
האדם. מתי? היום שפא אדם
לשוב בתשובה על חטאיו, או
להשתדל בתורה ולעשות מצוות
התורה, ואז יורד באותו הזמן כדי
להשטין לבני האדם.

ויבא הביתה לעשות מלאכתו,
כדי להשתדל בתורה ולעשות
מצוות התורה, שהיא מלאכתו
של האדם בעולם הזה. וכיון
שעבודת האדם בעולם הזה היא
עבודת הקדוש ברוך הוא, צריך
לאדם להיות תקיף כאריה בכל
צדדיו כדי שלא ישלט עליו הצד
האחר ולא יוכל לפתות אותו. מה
פתוב? ואין איש, אין גבר שיעמד
לפני היצור הרע וילחם בו קרב
קראוי.

מה דרכו של יצור הרע? כיון
שרואה שאין האדם עומד כנגדו
ויוצא לקרב אתו, מיד - ותתפשהו
בבגדו לאמר שכבה עמי.
ותתפשהו בבגדו, משום שפאשר
יצור הרע שולט על האדם, מתקין
אותו ומקשט לו את לבושו,
מסלסל בשער. זהו שפתוב
ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה
עמי, הדבק עמי.

מי שהוא צדיק, מתגבר כנגדו
וילחם בו קרב. מה פתוב? ויעזב
בגדו בידה וינס ויצא החוצה.
יעזב אותו ויתגבר כנגדו וילחם בו

צא תאמר לו, צוּאָה מִמֶּשׁ. וביה אתדן מאן
דאסטי ארחוי מן אורייתא, וביה אתדנו
אינון חייבין דעלמא, דלית לון מהימנותא
בקדשא בריך הוא.

מה פתיב, ויהי כהיום הזה ויבא הביתה
לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי
הבית שם בבית. ויהי כהיום הזה, יומא
דיצור הרע שלטא בעלמא, ונחתא לאסטא
לבני נשא. אימתי, יומא דאתי בר נש
לאכתא בתיוכתא על חובי, או לאשתדלא
באורייתא, ולמעבד פקודי דאורייתא. וכדין
בההוא זמנא נחתא, בגין לאסטא לבני
עלמא.

ויבא הביתה לעשות מלאכתו, בגין
לאשתדלא באורייתא ולמעבד פקודי
דאורייתא, דאיהו מלאכתו דבר נש בהאי
עלמא. וכיון דעבדתא דבר נש בהאי
עלמא, הוא עבדתא דקדשא בריך הוא.
בעי ליה לבר נש, למהוי תקיפא כאריא בכל
סטריו, בגין דלא ישלוט עלוי סטרא אחרא,
ולא יכיל למפתי ליה. מה פתיב ואין איש,
לית גבר דיקום לקבליה דיצור הרע, ויגח
ביה קרבא כדקא יאות.

מאי אורחיה דיצור הרע, כיון דחמי דלית
בר נש קאים לקבליה ולאגחא ביה
קרבא, מיד: ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה
עמי. ותתפשהו בבגדו, בגין דכד שליט יצור
הרע עליה דבר נש, אתקין ליה, וקשיט ליה
לבושו, מסלסל בשעריה. הדא הוא דכתיב
ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי, אתדבק
עמי.

מאן דאיהו זפאה, אתתפקה לקבליה, ואגח ביה קרבא. מה כתיב, ויעזב

קרבן ויברח ממנו כדי להנצל ממנו, ולא ישלט עליו.

אמר רבי יצחק, עתידים הם הצדיקים לראות את יצר הרע כמו הר גדול, ויתמהו ויאמרו, איך יכלנו להכניע את ההר הגדול העליון הזה? ועתידים הרשעים לראות את היצר הרע דקיק כמו חוט של שערה, ויתמהו ויאמרו, איך לא יכלנו להכניע את חוט השערה כזה דקיק? אלו יבכו ואלו יבכו. והקדוש ברוך הוא יבער אותו מן העולם וישחט אותו לעיניהם, ולא ישלט עוד בעולם, ויראו הצדיקים וישמחו, כמו שנאמר (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניה. ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים וגו'. רבי יהודה פתח, (עמוס ג) ה'ישאג אריה ביצר וטרף אין לו היתן כפיר קולו ממעונתו בלתי אם לכד. ה'ישאג אריה ביצר.

בא ראה כמה יש לאנשים להשגיח בעבודת הקדוש ברוך הוא, שכל מי שמשתדל בתורה ובעבודת הקדוש ברוך הוא, פתחו ויראתו הם על הכל, שהרי כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, עשה את כל הבריות של העולם כל אחד ואחד בדמותו כראוי לו, ואחר כך ברא את האדם בדמות עליונה, והשליט אותו על כלם בדמות הזו.

שכר זמן שאדם עומד בעולם, כל אותם הבריות של העולם זוקפים ראשם ומסתכלים בדמות העליונה של האדם, אז כלם פוחדים וזעים מלפניו, כמו שנאמר (בראשית ב) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל

בדיוקנא עלאה דבר נש.

בגדו בידה וינס ויצא החוצה, ישבוק ליה, ויתתקף לקבליה. (ס"א ואנח ביה קרבא) ויערוק מניה, בגין לאשתזבא מניה, ולא ישלוט עלוי.

אמר רבי יצחק, זמנין אינון צדיקנא למחמי ליצר הרע, פחד טורא רברבא, ויתמהון וימרוון. איך יכילנא לאפפיא ליה לטורא רברבא הדין עלאה. וזמנין רשיענא למחמי ליה ליצר הרע, דקיק פחוטא דשערא, ויתמהון וימרוון. היך לא יכילנא לאפפיא לחוטא דשערא כדא דקיק. אלין יכפון ואלין יכפון. וקודשא בריך הוא יבער ליה מעלמא, ויכוס ליה לעיניהו, ולא ישלוט עוד בעלמא, ויחמוון צדיקנא ויחדוון. כמה דאתא אמר, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניה. (דף קצא ע"א)

ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים וגו'. רבי יהודה פתח, (עמוס ג) ה'ישאג אריה ביצר וטרף אין לו היתן כפיר קולו ממעונתו בלתי אם לכד. ה'ישאג אריה ביצר.

הא חזי, כמה אית לון לבני נשא לאשגחא בפולחנא דקדשא בריך הוא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, ובפולחנא דקדשא בריך הוא, דחלתיה ואימתיה הוא על כלא. דהא כד ברא קדשא בריך הוא עלמא, עבד כל ברין דעלמא, כל חד וחד בדיוקניה דקא חזי ליה. ולבתר ברא ליה לבר נש בדיוקנא עלאה, ושלטיה על כלהו, בדיוקנא דא.

דכר זמנא דבר נש קאים בעלמא, כל אינון ברין דעלמא זקפין רישא, ומסתכלן

עוף השמים וגו'. והדברים הללו, כשסתכלים ורואים אותו, הדמות הזו, והנשמה בו.

אמר רבי אלעזר, אף על גב שאין בו נשמה, הצדיקים לא משתנים מכמו שהיתה דמותם בהתחלה, וכשאדם לא הולך בדרכי התורה, הדמות הקדושה הזו מתחלפת לו, ואז חית הבר ועוף השמים יכולים לשלט עליו, משום שהדמות הקדושה הזו התחלפה לו, התחלפה לו הדמות הזו של בן אדם.

ובא וראה, הקדוש ברוך הוא מחליף המעשים שלמעלה ומטה כדי להחזיר הדברים למקומם, ושימצא רצונו בכל מעשי העולם. הדמות של דניאל לא השתנתה כשהפילו אותו לגב האריות, ומשום כך נצול. אמר רבי חזקיה, אם כך, הנה כתוב (דניאל ו) אלהי שלח את מלאכו וסגר את פי האריות ולא חבלו אותו. משמע שמשום המלאך שסגר את פיהם, לא נזק.

אמר לו, משום זה לא נזק, שהרי אותה דמות האדם הצדיק היא המלאך ממש, שסוגר את הפה וקושר אותם לשמר אותו שלא יזיקו לו, ומשום כך אלהי שלח מלאכה, אותו שכל הדמיות שבעולם חקוקות בו, והוא החזיק בי את דמותי ולא יכלו לשלט בי, וסגר את פיהם. ועל זה שלח ודאי את מלאכו.

והמלאך הזה, אותו שכל הדמיות חקוקות בו, שכתוב (תהלים ק) ידן בגוים מלא גירות, הוא שלא משתנה לפניו כל דמיות העולם, ועל פן צריך האדם לשמר דרכיו

כדין בלהו דחלין וזעין מקמיה, כמה דאמר, (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו', והני מילי, בד מסתכלן וחמאן ביה, האי דיוקנא, ונשמתא ביה.

אמר רבי אלעזר, אף על גב דנשמתא לאו ביה, צדיקנא לא משתניין מכמה דהוה דיוקנהון בקדמיתא. וכד בר נש לא אזיל בארחוי דאורייתא, האי דיוקנא קדישא אתחלף ליה. וכדין חיות ברא ועופא דשמיא יכלין לשלטא עליה, בגין דאתחלף ליה האי דיוקנא קדישא, אתחלף ליה האי דיוקנא דבר נש.

והא חזי, קדשא בריך הוא אתחלף עובדין דלעילא ותתא, בגין לאהדרא מלין לאתרייהו, ולאשתבחא רעותיה בכל עובדי דעלמא. דניאל לא אשתני דיוקניה בד אפילו ליה בגובא דאריותא, ובגין כך אשתזיב. אמר רבי חזקיה, אי הכי, הא כתיב, (דניאל ו) אלהי שלח מלאכה וסגר פם אריותא ולא חבלוני. משמע דבגין מלאכא דסגר לפומייהו, לא אתחבל.

אמר ליה, בגין דא לא אתחבל, דהא ההוא דיוקניה דבר נש ופאה, איהו מלאכא ממש, דסגיר פומא, וקשיר לון, לנטרא ליה, דלא יחבלון ליה. ובגין כך אלהי שלח מלאכיה, ההוא דכל דיוקנין דעלמא מתחנקן ביה, ואיהו אתקיף דיוקני בי, ולא יכילו לשלטא ביה, וסגר פומייהו, ועל דא שלח מלאכיה ודאי.

והאי מלאכא, ההוא דכל דיוקנין מתחנקן ביה. דכתיב, (תהלים ק) ידן בגוים מלא קמיה כל דיוקנין דעלמא. ועל דא מיבעי

והוא דלא אשתנו ליה לבר נש, לאסתמרא

ושביליו כְּדִי שְׁלֹא יִחַטֵּא לַפְּנֵי רַבּוֹנוֹ, וְיִתְקַיֵּם בְּדַמּוּת שֶׁל אָדָם. בֹּא רֵא, יִחְזַקֵּאל שְׁמֵר אֶת פִּי מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרִים, שְׁבִתוֹב (יחזקאל ד) וְלֹא כֹא בְּפִי בֶּשֶׁר פְּגוּל, זָכָה וְנִקְרָא בֶּן אָדָם. מִה כְּתוֹב בְּדִנְיָאֵל? (דניאל א) וַיֵּשֶׁם דְּנִיָּאל עַל לְבוֹ אֲשֶׁר לֹא יִתְגַּאל בַּפֶּת בִּג הַמֶּלֶךְ וּבִיָּין מִשְׁתִּיו, זָכָה הוּא וְהִתְקַיֵּם בְּדַמּוּת שֶׁל אָדָם. מִשּׁוֹם שְׁכַל דְּבָרֵי הָעוֹלָם, כֻּלָּם מִפְּחָדִים מִלְּפָנֵי דְמוּתוֹ שֶׁל אָדָם, שֶׁהוּא שְׁלִיט עַל כֻּלָּם וְהוּא הַמֶּלֶךְ עַל הַכֹּל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִשּׁוֹם זֶה צָרִיף לְאָדָם לְהִשְׁמֵר מִחֻטְאֵיו וְלֹא יִסְטֵה לְיָמִין וּלְשִׁמְאֵל, וְעַם כָּל זֶה צָרִיף לְאָדָם לְבַדֵּק בְּחֻטְאֵיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם, שֶׁהָרִי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד מִמִּשְׁתּוֹ, שְׁנֵי עֲדִים עוֹמְדִים לְפָנָיו וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם.

רוֹצֵה הָאָדָם לְקוֹם - אוֹתָם הָעֲדִים אוֹמְרִים לוֹ בְּשִׁעָה שְׁפוֹתָם עֲנִיו: (משלי ד) עֲנִיף לִנְכַח יְבִיטוֹ וְעַפְעָפִיף יִישְׁרוֹ נִגְדָּד. קָם וּמִסְדֵּר רִגְלָיו לְלֶכֶת - אוֹתָם הָעֲדִים אוֹמְרִים לוֹ: (שם) פִּלֵּס מַעְגַּל רִגְלָךְ וְגו'. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהוֹלֵךְ הָאָדָם בְּכָל יוֹם, צָרִיף לוֹ לְהִשְׁמֵר מִחֻטְאֵיו.

בְּכָרָ יוֹם וְיוֹם, כְּשֶׁבֹא הַלֵּילָה, צָרִיף לְהִתְבּוֹנֵן וּלְבַדֵּק בְּכָל מַה שֶׁעָשָׂה כָּל הַיּוֹם הַהוּא כְּדִי שֶׁיָּשׁוּב מִהֶם וְיִסְתַּפֵּל בָּהֶם תָּמִיד, כְּדִי שֶׁיָּשׁוּב לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים נא) וְחֻטְאֵתִי נִגְדִי תָּמִיד, כְּדִי שֶׁיָּשׁוּב מִהֶם.

וְכֹא וְרֵא, בְּזִמָּן שֶׁיִּשְׁרָאֵל הָיָה בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, לֹא נִמְצָא בִּידֵיהֶם חֻטָּא, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵהוּ, מִשּׁוֹם שֶׁאוֹתָם הִקְרַבְנוּת שֶׁהָיוּ מִקְרִיבִים בְּכָל יוֹם הָיוּ מְכַפְּרִים עֲלֵיהֶם.

(דף קצא ע"ב)

אֲרַחֲוִי וּשְׁבִילָיו, בְּגִין דְּלֹא יִחַטֵּא קָמִיה דְּמֶאֱרִיה, וְיִתְקַיֵּם בְּדִיוקְנָא דְּאָדָם.

הָא חֲזִי, יִחְזַקֵּאל נָטַר פּוּמִיָּה מִמַּאֲכָלֵי דְּאִיסוּרֵי, דְּכִתִּיב, (יחזקאל ד) וְלֹא כֹא בְּפִי בֶּשֶׁר פְּגוּל, זָכָה וְאִקְרִי בֶּן אָדָם. דְּנִיָּאל מַה כְּתִיב בֵּיה, (דניאל א) וַיֵּשֶׁם דְּנִיָּאל עַל לְבוֹ אֲשֶׁר לֹא יִתְגַּאל בַּפֶּת בִּג הַמֶּלֶךְ וּבִיָּין מִשְׁתִּיו, זָכָה הוּא, וְאִתְקַיֵּם בְּדִיוקְנֵיה דְּאָדָם. בְּגִין דְּכָל מַלְיָן דְּעֵלְמָא, כִּלְהוּ דְּחִלִּין מִקָּמִי דִּיוקְנָא דְּאָדָם, דְּאִיהוּ שְׁלִיטָא עַל כֻּלְהוּ, וְאִיהוּ מְלָפָא עַל כֻּלָּא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּגִין דָּא אֲצִטְרִיף לִיה לְבַר נָשׁ, לְאַסְתְּמָרָא מַחֻבּוּבִי, וְלֹא יִסְטֵה לְיָמִינָא וּלְשִׁמְאֵלָא. וְעַם כָּל דָּא, בְּעִי לִיה לְבַר נָשׁ לְמַבְדֵּק בְּחֻבּוּבִי בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא. דְּהָא כַּד בַּר נָשׁ קָאִים מִעֲרִסִיה, תָּרִין סִהְדִין קְיָיִמִין קָמִיה, וְאִזְלִי בְּהִידִיה כָּל יוֹמָא.

בְּעִי בַר נָשׁ לְמִיקָם, אֵינּוֹן סִהְדִין אֲמִרִין לִיה בְּשַׁעְתָּא דְּאַפְתָּח עֲנִיוִי, (משלי ד) עֲנִיף לִנְכַח יְבִיטוֹ וְעַפְעָפִיף יִישְׁרוֹ נִגְדָּד. קָם וְאִתְקִין רִגְלָיו לְמַהֵךְ, אֵינּוֹן סִהְדִין אֲמִרִין לִיה, (שם) פִּלֵּס מַעְגַּל רִגְלָךְ וְגו'. וְעַל דָּא כַּד אִזְלִי בַר נָשׁ, בְּכָל יוֹמָא, בְּעִי לִיה לְאַסְתְּמָרָא מַחֻבּוּבִי.

בְּכָרָ יוֹמָא וְיוֹמָא, כַּד אֲתִי לִילְיָא, בְּעִי לְאַסְתְּכָלָא וּלְמַבְדֵּק, בְּכָל מַה דְּעָבַד כָּל הַהוּא יוֹמָא, בְּגִין דְּיִיתוּב מַנְיָהוּ, וְיִסְתַּפֵּל בְּהוּ תְדִיר, בְּגִין דְּיִיתוּב קָמִי מֶאֱרִיה. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תהלים נא) וְחֻטְאֵתִי נִגְדִי תָּמִיד, בְּגִין דְּיִיתוּב מַנְיָהוּ.

וְהָא חֲזִי, בְּזִמָּנָא דְּהוּוּ יִשְׁרָאֵל בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, לֹא אֲשַׁתַּפַּח בִּידֵיהוּ חוּבָא,

כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. בְּגִין דְּאֵינּוֹן קְרַבְנִין, דְּהוּוּ מִקְרַבִּין בְּכָל יוֹמָא,

עכשו שישראל גלו מן הארץ ואין מי שמכפר עליהם, התורה מכפרת עליהם ומעשים כשרים, משום שהשכינה עמהם בגלות, ומי שאינו מסתפל בדרך הקדוש ברוך הוא, גורם לשכינה להכניע בתוך העפר, כמו שנאמר (ישעיה כו) ישפילנה ישפילה עד ארץ וגו'.

אמר רבי יצחק, וכן מי שמשתדל בתורה ובמעשים כשרים, גורם לכנסת ישראל להרים ראש בתוך הגלות. אשרי חלקם של אותם שמשתדלים בתורה ימים ולילות.

בא ראה, גלגל הקדוש ברוך הוא גלגולים בעולם כדי להרים את ראש הצדיקים, שהרי כדי שיוסף ירים את ראשו בעולם על שנמצא צדיק לפניו, הרגיו את האדון על עבדיו, כמו שנאמר חטאו משקה מלך מצרים והאפה לאדניהם למלך מצרים, והכל כדי להרים את ראשו של יוסף הצדיק. ובא וראה, על ידי החלום נכנע מעם אחיו, ועל ידי החלום התגדל על אחיו, והתגדל על כל העולם.

ויחלמו חלום שניהם איש חלמו בלילה אחד איש בפתרון וגו'. בא ראה שהנה נאמר שכל החלומות הולכים אחרי הפה. כאשר יוסף פתר להם את החלום, למה לזה פתח פתרון טוב, ולזה פתרון רע? אלא שאותם החלומות היו על יוסף, ומשום שידע הדבר על עקרו ושרשו, משום כך פתר להם החלום כמו שצריך, לכל אחד ואחד פתר להם פתרון להחזיר הדבר על מקומו.

מה פתוב? ויאמר אליהם יוסף הלוא לאלהים פתרנים ספרו נא לי. מה הטעם? משום שכן צריך

הוא מכפרי עליהו. השתא דאתגלון ישראל מארעא, ולית מאן דמכפר עליהו, אורייתא היא מכפרא עליהו, ועובדין דכשרון, בגין דשכינתא עמהון בגלותא. ומאן דאיהו לא מסתפל בארחוי דקדשא בריך הוא, גרים לשכינתא לאתכפיא בגו עפרא, כמה דאת אמר, (ישעיה כו) ישפילנה ישפילה עד ארץ וגו'. אמר רבי יצחק, וכן מאן דאשתדל באורייתא ובעובדין דכשרון, גרים לה לכנסת ישראל, לארמא רישא בגו גלותא. זכאה חולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא וממא וליילי.

הא חזי, גלגל קדשא בריך הוא גלגולין בעלמא, בגין לארמא רישא דצדיקיא, דהא בגין דגרים יוסף רישיה בעלמא, על דאשתפח זכאה קמיה, ארגיו רבונא על עבדוי. כמה דאת אמר חטאו משקה מלך מצרים והאפה לאדניהם למלך מצרים. וכלא בגין לארמא רישא דיוסף זכאה. ותא חזי, על ידא דחלמא, אתכפייא מעם אחוי, ועל ידא דחלמא אתרבי על אחוי, ואתרבי על כל עלמא:

ויחלמו חלום שניהם איש חלמו בלילה אחד איש בפתרון וגו', תא חזי, דהא אתמר דכל חלמין אזלין בתר פומא, יוסף פד פשר להו חלמא, אמאי פשר להאי פישרא טבא, ולהאי פישרא בישא. אלא, אינון חלמין עליה דיוסף הוה, ובגין דינדע מלה על עקרא ושרשא דילה, בגין כך פשר חלמא להו כמה דאצטריך. לכל חד וחד פשר להון פישרא, לאהדרא מלה על אתריה.

מה פתיב ויאמר אליהם יוסף הלוא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכונת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשט ופארפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וברצון יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אותו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזּוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֲשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

נפלא מאחד הצדיקים הנסתרים שהיה בדורינו ומשמיא קא זכו ליה. - מחולק על פי סדר דף היומי לסיים בשנה אחת, וכן ללמוד דף היומי לסיים בשנתיים. וכך יוכלו כל היהודים לסיים את הזוהר הקדוש בקל. אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה

טו. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיץ, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ... אזל ר' אלעזר אמר לשמעתיא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר. ופירוש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, עומדת שם, וכך שפיר אמרין דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז). [ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטן] בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].